

Dilindeki Aklındaki Sözleri İçte Yangını Tutuşturmuşken

— kul mehmet · 18 Nisan 2021

Dilindeki Aklındaki Sözleri İçte Yangını Tutuşturmuşken Kendi Yangınından Başka İnsan Neyi Görebilir Ki Söndürmek İçin?

Adam bakıyor lakin yüreği yanıyor, yerinden oynuyor. Bakmadan görmek mümkün iken nasıl bakılarak görülmesin ki, bu insan olmanın şartlarına uymaz! Yosun kayalara nasıl tutunmuş yüzerek okyanusta kaybolmasın diye sıkı sıkı sarılmışken, insan insan nasıl tutunamayarak ayakta kalsın ki Mevla insanı birbirine yardım etsin diye taratmışken? Hayat bakarken yüz çevirmek midir düşünmek gerekir! Tam da böyledir denile bilir mi? Çarçabuk yanıp sönen saman alevi gibi kendini yakmakla, hislere duygulara kulak verebilir mi insan kendi yangınının derdine düşmüşken? Kendi benliği hırsı deniz suyunun kayaları yalayarak erittiği gibi eritirken nasıl olur duyarlılığıyla insanın derdine koşabilir ki?

Böyle bir tedirginlikle tüm duygularını yitirmiş olan, hemen yeniden geri çekmeye hazır tutan deniz dalgaları gibi nasıl geriye çekilebilir ki? Kuru bir esintiye, ortada kendini savuran nefsi arzuları çıkarı bir soluk alıp verişe sanki aynı adımları bu yolda atmazsa soluksuz kalacakmış hissiyle, saçma bir fısıltıyla sen kazandın kendine harca sakla lazım olur, onlardan sana ne diyen fısıltısına kulak verenden ne uma bilir ki? Kendi karanlığını aydınlığa çıkararak aydın etmeyen nasıl aydınlatabilir ki kendisini? Dilindeki aklındaki sözlerin iç yangını tutuşturmuşken kendi yangınından başka insan neyi görebilir ki söndürmek için? Önce kendi yangınına koşar lakin söndürdükçe bitmez alev alır... İnsan gördüğü aydınlığa koşmadan kendi karanlığına koşarsa ona insan demek pek doğru olmaz çıkar ilişkisiyle yatıp kalkan kendini özünü insanlığını unutmuş deriz diye düşünürüz...

Haklı dedi hayatın arzuların hislerin bir çekiciliği var lakin yanlış yolda bunu kullanınca, çekiciliği parıltısı kaybolarak bir sızı veriyor yan taraflardaki sızıntıyla, dünya delmiş gönlü bir yandan arzular çıkarlar delmiş bir yandan, dil hakikati söylemeden içeriye çekiliyor söyleyemiyor, söylese çıkarına ters düşecek! İçindeki ıssızlığı insanın varlığıyla aydınlık et desen o hayır onlar varlığım adına neyim varsa alacaklar diyerek izinde vermeyecek! Nefsin çıkarın arzuların ağırlığı bu doğru yolda yürümesine izin vermiyor geride kalmasını söylüyor...Kaçmış kendi karanlığıyla sıkı sıkı sarılmış karanlıkta yaşıyor, böylesine beklemek soluklarındaki hayatı neşeyi alırken o bu haliyle nefes aldığını sanıyor! Eلسiz! Dilsiz! Sessiz! Duygusuz!... İçinde çırpınan kendisini görmeden yaşıyorken nasıl dışarıda çırpınanların kanat çırpınışlarını duysun ki?

Arasa da kendisini bulamaz ki, bilmiyor ki nerede kiminle yaşıyor yatıyor, kalkıyor! Bilmek lazım gelir, bilmez ise bildirene kulak verilmesi gerekir. Ömrünü boş yollarda parçalamadan hırpalamadan anlamak gerekir, anlatanlara kulak vererek... İçindeki gel git'lerin yönünü takip etmeli nereye ulaştığını

gözlemlemeli, gözlemleyemiyorsa gözlemleyenlerin sözünü dinlemeli...Şaşkın bakmalı hangi anlamda? Fark edemediğinin üzüntüsünden şaşkın bakmalı...Bak kâinatın aynasında neler yansıyor bak iyice korkmadan bak fark etmek adına bak... Yoldaki yönlerin okların neleri gösterdiğine bak bakmazsan, nefsin dünyanın arzuların okları sinen sağlar yaralar kay kaybına uğratarak soluksuz bırakır...Hepimiz iç mimar olamasak ta, iç mimar olan Nur Kur'an Alemlere Rahmetin sünneti var vesselam.

Mehmet Aluç